

O MALÉ ZAJEČICI

V jednom doupetí bydlela zajetí máma se svými mláďaty. Byli to krásní malí zajíčkové s heboučkou běžovou srstí. Když poprvé vyběhli ven, varovala je maminka: "V lese a na poli není tak bezpečno jako u nás doma. Číhají tam lišky a po nebi létají draví ptáci. Pozor, aby vás nesnědli k obědu."

Malí zajíčkové se neodvažovali jít příliš daleko. Jen Mária, malá zajetí holčička, byla tak zvědavá na okolní svět, že se vydala sama dál od doupete. Na pasece trhaly jahody děti. "Páni," podivila se malá zajetí, "ti mají ale krásnou srst. A každý jiné barvy. A dokonce i s puntíky nebo proužky."

Když se vrátila domů, vyprávěla o tom nadšeně mamince. Ta se usmála a řekla: "To byli lidé, ti nemají srst, ale obléčení. A to si mohou měnit."

"Jééé, to by se mi taky líbilo. Byt' pokazde jiná," jásala Mária a zeptala se mámy: "Kde seženu takové šaty?" Ale ta ji odbýla: "Zvrátá obléčení nenosí."

Druhý den vyrazila Mária zase na paseku. Děti už tam nebyly, ale něco zapomněly v trávě. Byla to pěkně obléčená panenka v kloboučku. Malá zajetí si hned chtěla zelený klobouk nasadit na hlavu. Ale nešlo to, a tak do něj vykoukala dvě díry pro uši. Pak si oblékla i růžové tričko a fialovou sukni. Byla tak zabraná do oblékání, že si všimla blížící se lišky až na poslední chvíli. Rychle se dala na útěk. Jenže se zachytila sukni o trnitou větvičku a nemohla dál. Liška už spokojeně otvírala tlamu, když sebou Mária porádně škubla, sukni roztrhla a utekla pryč.

Máma se zlobila: "Tak hloupě riskuješ život!!! Rychle si ty šaty sundej." Do světa to ale Mária takhle vyrazila až k hájovně. Na dvorku stála velká klec. "Páni, obléčený pták," podivila se malá zajetí. "A pak že zvrátá šaty nenosí." "Ty hloupá, to nejsou šaty, ale perí. A já jsem papoušek Alfons." "Jééé, taky bych chtěla být takhle barevná," záviděla ptákově Mária. "No, možná bych ti mohl pomoci, ale musela bys mě pustit z klece," zaklapal zobákem papoušek. Malá zajetíce neváhala ani chvíli. Alfons ji zavedl do komory, kde měl hajný různé barvy. A pak překlopil žlutou plechovku a polil Mária od hlavy až k patě. Když trochu oschla, vzal do zobáku štětec a namaloval ji na jedno ucho červeně a na druhé zeleně proužky. Celé tělo pak ozdobil různobarevnými puntíky. "Děkuji," jásala zajetí holčička. A hned se běžela ukázat domů mamince. Jenže tam nedoběhla. Z nebe sletlo káň a chytilo ji do zobáku. "Ach jo. Sežere mě k obědu," blesklo hlavou Mária, když vtom se ozval výstřel. Kulka proletěla kolem ptáka, ten se lekl a pustil svou kořist. Mária letěla, hrůzou zavřela oči... A pak ji chytil hajný do rukou. "Kde se tu bereš? Myslel jsem, že káň odnáší našeho papouška. Chudačku, kdo ti to u dělal? Zajíc bez ochranného zbarvení je snadná kořist pro dravce." Vzal Mária domů a celou ji oholil. Bylo jí zima bez srsti, ale ta časem dorostla. Už nikdy si pak nepřála mít jinou